

Arrest

nr. 181 793 van 6 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 mei 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 30 oktober 2013 gedateerd schrijven, dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 1 april 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker.

De beslissing van 1 april 2014 waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 4 april 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.11.2013 werd ingediend, en op 13.02.2014 werd aangevuld, door :

[K.M.] [...]

[K.N.] [...]

+ kinderen

[K.A.] [...]

[K.A.] [...]

[K.A.] [...]

[K.M.] [...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beroepen zich op een te lange asielprocedure. Ze wisten echter dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Verzoeker heeft tussen 06.06.2011 en 06.12.2012 (datum van de laatste negatieve beslissing) drie asielprocedures doorlopen. De asielaanvraag van ve[r]zoekster van 29.10.2012 werd afgewezen op 06.12.2012. Geen van deze procedures heeft onredelijk lang geduurd. Het feit dat ze aansluitend ook nog twee verblijfsprocedures om medische redenen hebben doorlopen, weerhoudt hen er niet van om de verblijfsaanvraag voor België bij de bevoegde diplomatieke post in het [...] buitenland in te dienen. De meest recente verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter werd afgesloten bij beslissing van 01.04.2014.

Betrokkenen beroepen zich op een nog lopende verblijfsprocedure om medische redenen. We merken echter op dat hun meest recente verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter werd afgesloten bij beslissing van 01.04.2014.

Voor wat betreft het beroep op artikel 3 EVRM, merken we op dat ze niet aantonen dat ze bij terugkeer het risico lopen op een foltering of op een vernederende behandeling. Ze verwijzen naar dezelfde redenen die ze aanhaalden tijdens hun asielprocedures. Aangezien deze procedures in hun nadeel werden afgesloten. Hebben we dit argument niet in hun voordeel weerhouden.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan is geen buitengewone omstandigheid. Ze tonen namelijk niet aan dat deze niet in hun land van herkomst naar school kunnen gaan. Ze maken niet aannemelijk

dat artikel 3 van het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind geschonden wordt, als ze moeten terugkeren naar het land van herkomst of van wettig verblijf.

De elementen van integratie (dat verzoeker sinds 2011 en verzoekster sinds 2012 in België verblijven en ze verschillende procedures hebben doorlopen, Nederlands hebben geleerd, werkwillig zijn sociale banden hebben en verschillende integratiebewijzen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2014, dat verzoeker ook op 4 april 2014 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

"De heer:

Naam, voornaam: [K.N.]

[...]

nationaliteit: Russische Federatie

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en of visum."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat zij een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekers gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet verzoekers bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de tweede bestreden beslissing door verweerder op 15 mei 2014 werd ingetrokken. Er blijkt dan ook niet dat verzoekers nog enig belang hebben bij hun beroep in de mate dat het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 1 april 2014.

Er dient derhalve niet meer te worden ingegaan op het vierde, vijfde en zesde middel die betrekking hebben op de tweede bestreden beslissing.

Daarnaast moet worden aangegeven dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken eveneens blijkt dat verzoekster op 5 mei 2015 is teruggekeerd naar haar land van herkomst. Ter terechtzitting stelt de raadsvrouw van verzoekers dat verzoekster inderdaad voor een tijdje “op vakantie” ging naar haar land van herkomst en dat zij er haar moeder bezocht, doch dat zij ondertussen opnieuw is teruggekeerd naar België. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster door haar optreden zelf heeft aangegeven dat het voor haar niet zeer moeilijk of zelfs onmogelijk was om terug te keren naar haar land van herkomst om er een verblijfsmachtiging bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post aan te vragen. Er blijkt dan ook niet dat zij nog enig belang heeft bij het door haar ingestelde beroep tegen de eerste bestreden beslissing. Verzoeksters raadsvrouw toont ter terechtzitting ook niet aan dat verzoekster nog een belang heeft bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing. Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het door verzoekster werd ingesteld.

4. Onderzoek van het beroep dat door verzoeker is ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de verschillende ingeroepen elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken*
- *de duur van de asielprocedures niet als onredelijk lang kan beschouwd worden*
- *een schending art. 3 EVRM wordt niet bewezen*
- *het feit dat de kinderen schoolgaand zijn en de nefaste gevolgen van een terugkeer, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt*
- *de aanvragen art. 9 TER VW werden afgewezen*
- *ook de overige argumenten kunnen niet aanvaard worden*

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt gesteld [...] dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening wordt gehouden en ook niet correct wordt geargumenteed inzake de twee procedures art. 9 TER VW die door verzoekers werden ingeleid destijds en die verschillende jaren tesamen hebben geduurd, en dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling van de totaalduur der procedures.

Het gaat niet op te gaan stellen dat de asielprocedures niet overdreven lang hebben geduurd en voor het overige geen rekening te houden met de langdurende procedures art. 9 TER VW.

Het feit dat de procedures art. 9 TER VW verzoekers er niet zouden van weerhouden om de verblijfsaanvraag in het land van herkomst in te dienen, is niet correct in die zin dat blijkbaar gemakkelijkschalve vergeten wordt dat verzoeker aangewezen is [op] dialyse en bij gebreke aan dagdagelijks behandeling in levensgevaar verkeert.

Dat deze behandeling tot op heden bezig is en ook dagdagelijks noodzakelijk is en bovendien dit levenslang.

Dat bijgevolg bij de beoordeling van de duur der procedures ook rekening dient gehouden te worden met de duur van de procedure art. 9 TER VW, waarbij door verwerende partij eerst een ontvankelijkheidsbeslissing is genomen en waarna er dan jaren gewacht is op een beslissing ten gronde.

Dat er zodoende wel degelijk sprake is van een langdurige procedure.

Dat bovendien verzoekers voldoen aan alle criteria die voor andere personen werden aanvaard als zijnde voldoende voor het bekomen van de toelating om een aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, zo ondermeer een verblijf van verschillende jaren op het grondgebied en de aanwezigheid van minderjarige kinderen.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie;

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

[...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le contrôle par le cons[eil] d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekers hebben met België. Het feit dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

[...]

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen één voor één worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v.St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Hoger werd door verzoekers gewezen op de totale onmogelijkheid tot terugkeer in het verleden niet enkel omwille van de motieven die aangehaald werden in de asielprocedure, doch tevens gezien de medische problematiek die dagdagelijkse behandeling en dialyse noodzakelijk maakt.

Dat art. 8 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verregaande integratie*
- de kinderen genieten onderwijs in België*
- de verzoekers zijn totaal verankerd*

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten eerste ontvriest.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestu[ur]lijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen."

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat ten onrechte al deze argumenten op basis van blote beweringen zomaar één voor één aan de kant worden geschoven, zonder dat er evenwel uitspraak wordt gedaan over alle argumenten en elementen samen, die toch het voorwerp van de aanvraag uitmaken, weze niet elk element één aanvraag, doch alle documenten, elementen en argumenten dienen tesamen in ogenschouw genomen te worden bij de behandeling van de aanvraag en niet afzonderlijk."

4.2.1. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de

verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In voorliggende zaak oordeelde verweerder dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoeker stelt in wezen dat hij niet akkoord gaat met de wijze waarop verweerder bepaalde gegevens die volgens hem wijzen op het bestaan van een buitengewone omstandigheid heeft beoordeeld.

Allereerst stelt verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met het feit dat de behandeling van zijn asielaanvragen samen met de behandeling van zijn aanvragen om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd verscheidene jaren in beslag nam. Zijn betoog mist evenwel feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers geduid dat de behandeling van zijn asielaanvragen niet onredelijk lang heeft geduurd en dat het feit dat hij aansluitend ook nog twee procedures om medische reden heeft doorlopen niet kan worden beschouwd als een reden die hem ervan kan weerhouden om een verblijfsaanvraag bij de bevoegde diplomatieke post in het buitenland in te dienen.

Verzoeker stelt verder dat verweerder over het hoofd heeft gezien dat hij, omwille van de aandoening waaraan hij lijdt, nood heeft aan een dialysebehandeling. De Raad kan in dit verband slechts opmerken dat verzoeker de medische behandeling die hij stelt te behoeven op zich niet heeft aangevoerd als een reden die hem zou verhinderen om zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd via de reguliere procedure in te dienen. Hij kan dan ook niet voorhouden dat verweerder een gegeven dat hij zelf niet nuttig achtte om aan te voeren *“gemakkelijkheidshalve [heeft] vergeten”*.

Door te betogen dat indien de behandelingsduur van alle procedures die hij in België instelde wordt opgeteld er *“wel degelijk sprake is van een langdurige procedure”* maakt verzoeker niet aannemelijk dat verweerder verkeerdelijk of op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat de duur van de in België doorlopen procedures zelf geen buitengewone omstandigheid is die een belemmering vormt om een verblijfsmachtiging aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoeker houdt voor dat hij aan alle criteria, waaronder *“een verblijf van verschillende jaren op het grondgebied en de aanwezigheid van minderjarige kinderen”* voldoet om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Dergelijke criteria kunnen door de Raad evenwel niet worden teruggevonden in de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en het feit dat verweerder een langdurig verblijf en de aanwezigheid van minderjarige kinderen in andere dossiers zou hebben aanvaard *“bij een beoordeling ten gronde”* impliceert niet dat hij in casu onterecht besloot dat deze gegevens niet toelaten te concluderen tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De bewering van verzoeker dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn sociale binding met België en zijn verregaande integratie en deze gegevens niet afdoende heeft besproken in de eerste bestreden beslissing is slechts een ontkenning van de realiteit. Verweerder heeft namelijk de volgende overweging in de eerste bestreden beslissing opgenomen:

“De elementen van integratie (dat verzoeker sinds 2011 en verzoekster sinds 2012 in België verblijven en ze verschillende procedures hebben doorlopen, Nederlands hebben geleerd, werkwillig zijn sociale banden hebben en verschillende integratiebewijzen voorleggen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

Waar verzoeker lijkt te willen stellen dat het onredelijk is om zijn *“vele jaren verblijf en zijn integratie”* niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen dient te worden benadrukt dat zijn standpunt indruist tegen de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege oordeelde namelijk *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009,

nr. 198.769). Verweerders appreciatie van het door verzoeker aangevoerde langdurig verblijf, van zijn integratie en van zijn sociale bindingen kan bijgevolg niet worden afgedaan als een kennelijk onredelijk.

Verweerder heeft voorts nergens gesteld dat het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus zou impliceren dat hij de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie in België en zijn humanitaire situatie niet zou mogen invoeren *“als argument om regularisatie te bekomen”*. Verweerder heeft gemotiveerd dat de gegevens die verzoeker aanvoerde ter onderbouwing van zijn standpunt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst ertoe zou leiden dat hij wordt onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals bedoeld in artikel 3 van het van EVRM, ook reeds werden aangebracht bij zijn asielaanvraag en dat de bevoegde asielinstantie zijn verzoeken tot toekenning van een internationale beschermingsstatus afwees en deze gegevens daarom dus niet dienstig kunnen worden aangevoerd om opnieuw te betogen dat hij in zijn land van herkomst dreigt te worden onderworpen aan door voormelde verdragsbepaling verboden behandelingen. De argumentatie van verweerder is niet kennelijk onredelijk.

De toelichting van verzoeker dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM, een basisrecht is laat de Raad niet toe te oordelen dat verweerder enige appreciatiefout maakte. Verzoeker heeft in zijn aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet verwezen naar artikel 8 van het EVRM en de bestreden beslissing heeft ook niet tot gevolg dat hij verplicht wordt gescheiden te leven van zijn gezinsleden.

Waar verzoeker aanvoert dat zijn kinderen in België naar school gaan kan het volstaan op te merken dat verweerder dit gegeven in aanmerking heeft genomen en heeft gemotiveerd waarom hij uit dit feit niet het bestaan van een buitengewone omstandigheid kan afleiden. Door gegevens die werden aangebracht en beoordeeld in zijn verzoekschrift opnieuw aan te voeren toont verzoeker niet aan dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte.

Verzoekers verwijzing naar artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 en zijn betoog dat zijn kinderen niet gebaat zijn bij een terugkeer naar hun land van herkomst laat de Raad evenmin toe vast te stellen dat verweerder onterecht heeft geoordeeld dat geen buitengewone omstandigheid, in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd. Uit het feit dat verzoekers kinderen een aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd moeten indienen via de reguliere procedure kan niet worden gededuceerd dat zij persoonlijk gekrenkt worden of dat zij geschaad worden in hun persoonlijke ontwikkeling.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat verweerder een kennelijke beoordelingsfout maakte of kennelijk onredelijk tot zijn besluit kwam door alle gegevens individueel en nauwgezet te beoordelen. De Raad kan ook niet inzien waarom in casu gegevens die op zich geen reden vormen om te concluderen tot het bestaan van een buitengewone omstandigheid samengenomen aanleiding zouden kunnen geven tot een ander besluit.

De uiteenzetting van verzoeker laat bijgevolg niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.2. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de eerste bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.4. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad ook niet toe een schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.2.5. Verzoeker maakt met zijn betoog tevens niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing werd genomen met miskenning van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM – verweerder heeft in deze beslissing trouwens expliciet aangegeven dat een toetsing aan deze verdragsbepaling werd doorgevoerd – en er blijkt ook niet dat de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker wordt gefolterd of wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt door verzoeker geenszins aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

5. Korte debatten

Er werd geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK